

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **P. D. O.**
st. přísl. Nigérijská federativní republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Policie České republiky**
Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2025, č. j. KRPA-340725-27/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 1. 2025, č. j. KRPA-340725-27/ČJ-2024-000022-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon pobytu cizinců“), prodloužila zajištění žalobce o 90 dnů.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Dne 29. 10. 2024 kontrolovala žalobce policejní hlídka a zjistila, že nedisponuje dokladem totožnosti, ani jiným dokladem, který by jej opravňoval k legálnímu pobytu na území České republiky. Téhož dne byl žalobce zajištěn pro podezření z neoprávněného pobytu na území České republiky podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
3. Žalovaná zjistila, že rozhodnutím ze dne 24. 1. 2020, č. j. KRPA-389360-77/ČJ-2016-000022, dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, v délce pěti let.
4. Rozhodnutím ze dne 30. 10. 2024, č. j. KRPA-340725-9/ČJ-2024-000022-ZZC, žalovaná podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobce zajistila na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaná taktéž rozhodla, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující mu vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o zajištění nabylo právní moci dne 30. 10. 2024.
5. Napadeným rozhodnutím prodloužila žalovaná zajištění žalobce o 90 dnů. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí nejprve zabývala vlastními důvody zajištění, následně popsala úkony, které učinila za účelem výkonu správního vyhoštění do doby vydání napadeného rozhodnutí. Uvedla, že Ředitelství služby cizinecké policie dne 23. 1. 2025 sdělilo, že „veškeré dokumenty týkající se žádosti o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro shora uvedeného cizince byly dne 15. 11. 2024 ze strany ŘSCP zaslány cestou Ministerstva zahraničních věcí České republiky (dále jen „MZV ČR“) na Velvyslanectví Nigérijské federativní republiky v Praze (dále jen „velvyslanectví Nigérie“). Nóta o ověření totožnosti z MZV ČR byla na Velvyslanectví Nigérie odeslána dne 11. 12. 2024. Vzhledem k tomu, že ŘSCP do současné doby neobdrželo ze strany Velvyslanectví Nigérie žádnou odpověď, byla dne 10. 1. 2025 zaslána na Velvyslanectví Nigérie cestou MZV ČR žádost ke sdělení informací ohledně stavu ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu pro daného cizince. Z předchozích zkušeností ohledně vydávání náhradních cestovních dokladů ze strany Velvyslanectví Nigérie je ŘSCP známo, že komunikace a samotný proces ověřování totožnosti a následné vydání náhradního cestovního dokladu je problematické, kdy ze strany Velvyslanectví Nigérie dochází k častým průtahům z různých důvodů a mnohdy náhradní cestovní doklad nakonec není vůbec vydán. Z uvedeného důvodu byl i proto zvolen způsob doručování žádosti o ověření totožnosti na Velvyslanectví Nigérie prostřednictvím MZV ČR. ŘSCP bude i nadále činit veškeré kroky k tomu, aby shora uvedeného cizinci byl ze strany Velvyslanectví Nigérie vydán náhradní cestovní doklad pro jeho návrat do Nigérie. Na základě shora uvedených skutečností nebude tedy možné provést realizaci správního vyhoštění cizince zpět do domovského státu ve lhůtě současného zajištění, tj. do 26. 1. 2025, nicméně je reálný předpoklad realizace vyhoštění v době prodloužení doby zajištění podle § 125 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.“ Žalovaná vysvětlila, že žalobce porušoval právní předpisy, jelikož nedisponoval v době kontroly platným cestovním dokladem a nebyl schopen doložit oprávněnost pobytu v České republice. Žalovaná

prokazatelně zjistila, že na území pobýval žalobce bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu nejméně od 21. 4. 2024 do 29. 10. 2024, kdy byl policií zajištěn. Žalovaná došla k závěru, že u žalobce nejsou splněny podmínky pro to, aby mu bylo uloženo mírnější opatření ve formě zvláštního opatření a vysvětlila, proč zajištění žalobce prodlužuje o 90 dnů.

III. Žaloba

6. Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí blanketní žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 10. 2. 2025. Tu doplnil dne 20. 2. 2025. V doplnění žaloby žalobce nejprve namítal, že nesouhlasí s tím, že se žalovaná odmítla zabývat jeho soukromým životem a jeho vazbami na jeho děti, které žijí v České republice, a dále obavami z navrácení se do Nigérie. V České republice žije od roku 2004, v Nigérii žít nemůže, bojí se o svůj život. Napadené rozhodnutí podle žalobce opět staví pouze na předpokladu, že správní orgán ve lhůtě prodloužení zajištění bude schopen vyřešit náhradní cestovní doklad, kdy od 26. 1. 2025 nebyla potvrzena jeho státní příslušnost a nebyl tak vydán náhradní doklad. Pouze zvažuje potenciální možnosti.
7. Podle žalobce má Česká republika závazek nevystavit žádnou osobu, „jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěn či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma brozila“(usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16.11.2016 č.j.: 5 As 104/2013-46, aktuálně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2022 č.j.: 5 Azs 89/2022-24)“. Odkázal na zásadu „non refoulement“. Žalobce byl přesvědčen, že byl zajištěn nezákonně, neboť jeho protiprávní jednání nedosahovalo intenzity, která by odůvodňovala potřebu jej zajistit.
8. Žalobce dále uvedl, že platnost pasu mu skončila 4. 10. 2015 a z důvodu obavy o svou bezpečnost a život si nemohl zařídit nový. Báł se vycestovat do Vídně, kde má Nigérie svůj zastupitelský úřad, proto také dvakrát neúspěšně žádal o azyl. Nedisponuje tak platným cestovním dokladem a není schopen si jej sám obstarat (což není schopna učinit ani žalovaná, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí). Žalovaná postupovala nezákonně, když nezohlednila, že „tento institut (pozn. soudu: není jasné, o jakém institutu žalobce hovoří) je postaven na ust. § 179 zák. č. 326/1999 Sb., důvodech znemožňujících vycestování, které jsou současně i důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu a jsou sice vymezeny shodně, odlišný je však obsah ochrany cizince a jeho právní postavení v České republice podle obou institutů. Zásadním způsobem se liší též práva a povinnosti osob požívajících doplňkové ochrany a osob, jimž bylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu“. Podle žalobce podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vydání víza podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců brání jeho zařazení v ENO. V případě uznání důvodů nemožnosti vycestovat ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců vzniká účastníku řízení nárok na vydání dlouhodobého víza za účelem strpění podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které je uděleno z moci úřední, ne na žádost.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil. Současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

IV. Vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

10. Žalovaná ve vyjádření ze dne 28. 2. 2025, doručeném krajskému soudu 3. 3. 2025, zrekapitulovala dosavadní správní řízení a zopakovala nosné důvody napadeného rozhodnutí. Citovala znění sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. 1. 2025, z něž dle žalované vyplývá, že nebyla oprávněna realizovat správní vyhoštění žalobce z území České republiky vzhledem k tomu, že nebyla potvrzena jeho státní příslušnost a nebyl mu vydán náhradní cestovní doklad. Reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění však existuje, a to ve stanovené době zajištění. Realizace správního vyhoštění je tedy potenciálně možná.
11. K možnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná uvedla, že je žalobce ženat pouze formálně, což sám uvedl v protokolu o podání vysvětlení. K manželce a šesti dětem nemá žádné vazby, dlouhodobě se s nimi nestýká, nepečuje o ně a neplatí výživné. Jeho děti jsou zřejmě v dětském domově a on je nezná. Žalobce v protokolu o podání vysvětlení taktéž neuvedl žádné skutečnosti, které by mu znemožňovaly vycestování do vlasti.
12. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci soudem

13. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).
14. Žalobce je zastoupen zástupkyní, advokátkou, která má odbornou znalost českého právního řádu. Ta žalobu podala u Krajského soudu v Ostravě. Ustanovení § 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanoví, že k řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí a o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je cizinec v den podání žaloby hlášen k pobytu; jde-li o cizince, který nemusí hlásit pobyt, krajský soud, v jehož obvodu se převážně zdržuje, a v ostatních případech krajský soud, v jehož obvodu byl zjištěn pobyt cizince na území. Pobývá-li cizinec v zahraničí, je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu by měl cizinec po vstupu na území splnit ohlašovací povinnost. To neplatí mimo jiné pro řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění. V okamžiku, kdy krajský soud zjistil svou místní nepříslušnost, měl již doručit správní spis a byl vázán lhůtou 7 dnů k rozhodnutí o žalobě. Pokud by krajský soud postoupil žalobu místně příslušnému soudu, nebylo by možné tuto lhůtu dodržet. Krajský soud tak musel vážit, které právo žalobce, tedy právo na to, aby rozhodoval místně příslušný soud, nebo právo na to, aby bylo rozhodnuto v co nejkratším čase, v této věci převáží. Dospěl k závěru, že s ohledem na povahu řízení týkajícího se omezení osobní svobody, je prioritní zájem na tom, aby bylo rozhodnuto co nejrychleji. Navíc krajský soud zohlednil, že za příslušný k projednání věci považovala Krajský soud v Ostravě zástupkyně žalobce, postup soudu tak není v rozporu s jeho zájmy. Z uvedených důvodů krajský soud nepostupoval žalobu místně příslušnému soudu, ale ve věci urychleně rozhodl sám.
15. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání (správní spis byl soudu doručen dne 7. 3.

2025). Žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal jeho konání nezbytným.

16. Co se týká rozsahu přezkumu, soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno z dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V uvedených intencích soud přistoupil k posouzení zákonnosti zajištění žalobce, resp. prodloužení tohoto zajištění.
17. Krajský soud se dále zabýval konkrétními námitkami brojícími proti napadenému rozhodnutí. Žalobce nesouhlasil s tím, že má být vyhoštěn, měl za to, že mu měla být udělena alespoň doplňková ochrana, měla být uplatněna zásada non-refoulement, překážka vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, že se žalovaná nezabývala soukromým životem žalobce a vazbami na jeho děti a že se obává o svůj život v případě návratu do Nigérie. Krajský soud musel zejména posoudit, zda jsou tyto úvahy v souladu se zákonem.
18. Žaloba **není důvodná**.
19. Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Zajištění musí sledovat vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizího státního příslušníka na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo kdy se cizí státní příslušník vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž k zajištění lze přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření (viz např. rozsudky ESLP ze dne 18. 12. 1986 Bozano proti Francii, ze dne 25. 3. 1995 Quinn proti Francii, ze dne 25. 6. 1996 Amuur proti Francii, ze dne 5. 2. 2002 Čonka a další proti Belgii, ze dne 27. 11. 2003 Shamsa proti Polsku, ze dne 25. 1. 2005 Singh proti ČR, ze dne 27. 1. 2008 Rashed proti ČR, ze dne 12. 2. 2009 Nolan a ostatní proti Rusku, ze dne 19. 2. 2009 A. a ostatní proti Spojenému království a také čl. 15 odst. 1 návratové směrnice).
20. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011–79). Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícími vyhošťovacími nebo vydávacími řízeními. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o

správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).

21. Rozhodnutím podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán prodlužuje dobu zajištění a stanoví dobu, o kterou se doba zajištění prodlužuje. Doba zajištění nesmí překročit 180 dní a počítá se od okamžiku omezení svobody (§ 125 odst. 1 zákona), resp. 365 dnů, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí (§ 125 odst. 3 téhož zákona). Z výše citované evropské judikatury i judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývají konkrétní požadavky na obsah odůvodnění tohoto typu rozhodnutí. Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli.
22. Je třeba připomenout, že žalobce v posuzované věci brojí proti rozhodnutí, jímž byla prodloužena doba za účelem správního vyhoštění, nikoli proti rozhodnutí o azylu, proti správnímu vyhoštění či proti rozhodnutí o zajištění. Azylové řízení (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2023, č. j. 4 Azs 136/2023-28) i řízení o vyhoštění žalobce již byla pravomocně skončena, taktéž rozhodnutí o zajištění žalobce nabylo právní moci. Přesto žalobcovy žalobní námitky směřují zejména do skutečností, které měly být projednány v uvedených řízeních.
23. Žalobce v žalobě vyjadřoval obavy z návratu do Nigérie, tvrdil, že mu měla být udělena doplňková ochrana, zohledněna zásada „non refoulement“. Krajský soud připomíná, že otázkou, zda neexistují oprávněné důvody se domnívat, že by v zemi původu hrozilo žadateli o mezinárodní ochranu pronásledování či závažná újma, se zabývaly soudy rozhodující o žalobě proti rozhodnutí o neudělení azylu. Rozhodnutí krajského soudu přezkoumal i Nejvyšší správní soud. To, zda žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestání, posoudila i žalovaná na straně 12 a 13 rozhodnutí o zajištění ze dne 24. 1. 2020, č. j. KRPA-389360-77/ČJ-2016-000022. Překážky návratu žalobce do vlasti zkoumala žalovaná i v rozhodnutí o vyhoštění. Není tak pravdou, jak tvrdil žalobce, že se správní orgány obavami žalobce z návratu do vlasti nezabývaly, učinily tak včetně závěru o tom, zda je vycestování žalobce možné. Ohledně doplňkové ochrany krajský soud uvádí, že její udělení je předmětem řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Je třeba také zdůraznit, že žalobce v posuzované věci jak ve správním řízení, tak v žalobě, netvrdil konkrétní důvody, proč se do vlasti nemůže vrátit.
24. Krajský soud se dále zabýval námitkou ohledně postupu dle § 179 zákona o pobytu cizinců a toho, že mělo být žalobci uděleno vízum dle § 33 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti musel krajský soud zkoumat, zda napadené rozhodnutí obsahuje úvahy o tom, že je vyhoštění potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010–150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly v průběhu jeho činnosti směřující k vyhoštění cizince najevo a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (srov. rozsudek rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010–150 a rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009–61, č. 1850/2009 Sb. NSS). Zkoumání, zda je vyhoštění potenciálně možné, je zásadní. Teprve poté, co správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015–40). Žalovaná měla proto v rozhodnutí o zajištění povinnost posoudit, zda neexistují překážky zajištění, které by účelu, pro který má být cizinec zajištěn, bránil. Mezi tyto překážky patří i překážky podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Takovouto úvahu žalovaná v rozhodnutí o zajištění učinila, a to na straně 5. Mimo jiné odkázala na rozhodnutí o vyhoštění, ve kterém žalovaná dospěla na straně 12 a 14 k závěru, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vystěhování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Vycházela ze stanoviska Ministerstva vnitra. Pokud Ministerstvo vnitra ve stanovisku shledá, že cizinec může vycestovat, není již prostor pro uplatnění postupu dle § 179 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (blíže rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2024, č. j. 21 Az 29/2024-40). Napadené rozhodnutí na rozhodnutí o zajištění navazuje, žalovaná neshledala důvody se od něj odchýlit a z ničeho se nepodává, že by došlo k nějakým změnám v situaci žalobce, které by uvedené závěry mohly překonat. Krajský soud dodává, že nedošlo-li k naplnění podmínek pro uplatnění § 179 zákona o pobytu cizinců, není namístě ani jakákoli úvaha o žádosti žalobce o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, navíc se jednalo o odlišné řízení. Námitku tak krajský soud neshledal důvodnou.

25. Žalobce dále brojil proti tomu, že se žalovaná nezabývala jeho soukromým životem a vztahem s dětmi. K tomu krajský soud sděluje, že tak žalovaná učinila, a to na straně 7 napadeného rozhodnutí. Vysvětlila, že vycházela z podkladů ve správním spisu a současně z protokolu o výsledku ze dne 30. 10. 2024 a z nich se podává, že manželství žalobce je toliko formální, u šesti dětí je žalobce veden pouze v rodném listě, nepečuje o ně a nijak se nepodílí na jejich výchově. Děti jsou zřejmě umístěny v dětském domově. Na území České republiky se tak nenachází osoba, vůči které by měl žalobce vyživovací povinnost. V České republice či Evropské unii nemá nikoho, společnou domácnost s nikým nesdílí. Z uvedeného jasně vyplývá, že se žalovaná soukromým životem a vztahem žalobce s dětmi zabývala i v napadeném rozhodnutí. Žalobní námitka je tak lichá.
26. Pro úplnost krajský soud zkoumal, zda zdržení nebylo způsobeno pasivitou žalované, zda obsahuje popis úkonů, které budou nezbytné pro vyhoštění žalobce a odhad délky těchto úkonů a vysvětlení, proč nepostačuje původně stanovená doba zajištění. Není totiž přípustné, aby mohl správní orgán zajištění cizince libovolně prodlužovat. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. V nyní posuzované věci tak žalovaná učinila na str. 3-5 napadeného rozhodnutí. Žalovaná popsala konkrétní kroky, ze kterých vyplývá, že před vydáním napadeného rozhodnutí nebyla pasivní, odkázala na výše citované sdělení Ředitelství služby cizinecké policie dne 23. 1. 2025, ze kterého se podávají důvody, proč dosud žalovaná nedisponuje potřebnými doklady. Z napadeného rozhodnutí vyplývají důvody, proč dosud nebylo možné žalobce vyhostit a jaké kroky pro realizaci tohoto účelu žalovaná dosud učinila. Žalovaná tak prokázala, že v posuzované věci nebyla pasivní. Z uvedeného se taktéž jasně podává, že zdržení s výkonem

správního vyhoštění nebylo způsobeno pasivitou žalované, ale problémy na straně velvyslanectví Nigérie.

27. K době trvání zajištění krajský soud uvádí, že žalobce proti délce zajištění v žalobě nikterak nebrojil. Krajský soud tak pro neexistenci konkrétních námitek toliko obecně uvádí, že podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí žalované ke zpoždění ze strany třetích zemí, je žalovaná oprávněna prodloužit dobu trvání zajištění i nad maximální dobu zajištění, která podle § 125 odst. 1 téhož zákona činí 180 dnů. Doba trvání zajištění v případě podle § 125 odst. 2 písm. c) nesmí podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců překročit 365 dnů. Prodloužením zajištění o dalších 90 dnů žalovaná nepřekročila maximální dobu zajištění v délce 365 dnů podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011) dále vyplývá, že se žalovaná musí v rozhodnutí o prodloužení zajištění zabývat tím, jaké úkony budou nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění a uvést svůj odhad, jak dlouho zabere provedení těchto úkonů. S ohledem na neexistenci žalobní námítky a konkrétních tvrzení žalobce uvádí, že žalovaná tak učinila na straně 6-7 napadeného rozhodnutí. Doba trvání zajištění nevybočuje ze zákonných limitů a zohledňuje individuální okolnosti případu.
28. Krajský soud se v daném případě ztotožnil i se závěry žalované, že v případě žalobce nebylo stanovení mírnějších opatření namístě. Zajištění, resp. jeho prodloužení, představuje mimořádný institut cizineckého práva. Uložení zvláštních opatření má proto obecně přednost před zajištěním cizince. Zvláštní opatření však zároveň musí být skutečně účinné. Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 102/2016-56, body 35-43). Dle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu není možné paušálně vyloučit použití některého ze zvláštních opatření. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 41). V posuzované věci žalovaná v napadeném rozhodnutí přesvědčivě na straně 5-6 vysvětlila, proč nelze užít zvláštních opatření.
29. Krajský soud pro úplnost dodává, že žalobce nelze považovat ani za tzv. zranitelnou osobu, u níž by případně mohly být na místě úvahy stran nepřiměřenosti zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce je mužem v produktivním věku, bez vážnějších zdravotních problémů, a proto se v jeho případě omezení osobní svobody v zařízení pro zajištění cizinců, pro něž byly dány zákonné důvody, nejvíce nepřiměřeným.
30. Krajský soud uzavírá, že z obsahu napadeného rozhodnutí je zjevné, že se žalovaná zabývala důvody prodloužení zajištění, prokázala je a uvedla, že trvají a popsala je. Žalovaná se zabývala tím, zda je vyhoštění potencionálně možné uskutečnit. Z napadeného rozhodnutí

se podává, že žalovaná nebyla pasivní, ale aktivně činila úkony vedoucí k realizaci správního vyhoštění a že průtahy v řízení byly způsobeny třetí stranou, zde orgány země původu žalobce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, jaké úkony budou nezbytné k tomu, aby mohl být žalobce vyhoštěn a popsala úvahy o tom, kdy by k vyhoštění mohlo dojít. Taktéž se nelze ztotožnit s námitkami, že se žalovaná měla zabývat obavami žalobce z návratu do vlasti a nezkoumala jeho rodinnou situaci.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

31. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl ve věci samé.
33. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 17. březen 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně